Biblioteca
Universităţii Iaşi

IB-2123

CU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBLIOTECA „ARMA" No 3

DOCTRINA NAȚIONALISTĂ CREȘTINĂ

INTRODUCERE

CUZISMUL

DEFINITII, TEZE, ANTITEZE

SINTEZA

de

A. C. CUZA

PREȘEDINTELE SUPREM AL L. A. N. C.

— IAȘI —

Tip. Coop. „Trecerea Munților Carpați" Str. Lăpușneanu No. 26

1928

UAIC: IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBLIOTECA „ARMA" No 3

3203 /928.

DOCTRINA NAȚIONALISTĂ CREȘTINĂ

INTRODUCERE

CUZISMUL

DEFINITIE, TEZE, ANTITEZE

SINTEZA

ÎNREGISTRAT
3203/928
Bibliotecea Universității Iași
22 JUL. 1936

卐

de

A. C. CUZA
PREȘEDINTELE SUPREM AL L. A. N. C.

279864
B.C.U. IASI
304.426

— IAȘI —
Tip. Coop. „Trecerea Munților Carpați" Str. Lăpușneanu No. 26
1928

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PREFAȚA

Doctrina naționalistă creștină—*așadar, doctrina dedusă din legea naturală a naționalității, și din legea divină, a învățăturei lui Isus, așa precum eu le judec—a fost expusă de mine, la diferite ocazii, tratând probleme speciale. Citez:*

Era Nouă și Generația de la 48 (Iași 1889); Meseriașul român (Iași 1890 și 1893); Țăranii și Clasele dirigente (Iași 1895); Despre Poporațiile (Iași 1899); Naționalitatea în Artă (Bârlad 1904, București 1905, Ed. II București 1915, Ed. III. București 1927); Învățătura lui Isus (Iași 1925); Cursuri universitare (Iași 1901—1927); Discursuri parlamentare (1892—1895; 1914—1922; 1926—1927). Reviste: „Neamul Românesc" (1906—1914); „Apărarea Națională" (1922-1925). Ziare: „Unirea" (Iași); „Naționalistul" (Iași) „Apărarea Națională" (București și Iași), (1912—1928).

Călăuza Bunilor Români (Ed. III. Iași 1927).

Conferințele științifice și cuvântările politice, *pe care le-am ținut, expunând elementele doctrinei naționaliste creștine, la diferite ocazii, în toată țara. In deosebi, citez Cuvântările de la 1910, cu expunerea acestei doctrine, pe baza cărela ăm format atunci partidul național democrat împreună cu D. N. Iorga. (Consfătuire, Vălenii de Munte, 1910).*

Scrierea, de față, nu este dar o improvizație, ci o elaborație, lentă, reflectată — din atâtea puncte de vedere diferite — în curs de peste patruzeci de ani: începând, înainte de anul 1888, și continuând, fără întrerupere, până la 1928.

Introducerea, *în această expunere, a doctrinei naționaliste creștine — de data aceasta sistematizată, așa precum eu o concep, formând un sistem de gândire și acțiune — apare cu numele:* **„Cuzismul"**.

Această denumire, mi s'a impus de uzul vorbirei. Lămurirea conținutului său, a fost o îndoită necesitate, pentru mine: ca să pun la îndămâna fraților de luptă, naționaliști și creștini, o armă, pe care o socotesc nebiruită. Iar dușmanilor: să li opun vârful ei, scoțându-i din ascunzișul cu bălării, de clevetiri și minciuni, în care stau îndosiți, atacându-l: prin denaturare jidănească, perfidă.

„Cuzismul", se arată așa dar ce este. cu această introducere în doctrina naționalistă creștină — după concepția mea. — Ea cuprinde, pe scurt: **Definiții, Teze, Antiteze, Sinteză,** *constituind* **un întreg**, *de sine stătator, care nu are nevoe de nici un adaos, și de nici o altă lămurire, ca să poată servi — așa precum este — acțiunei imediate.*

Căci despre aceasta este vorba — după însăși învățătura divină, a lui Isus, care a zis, arătându-ni calea (Matei):

„10.34. Nu gândiți că am venit să aduc pace „pe pământ; nu am venit să aduc pace, ci sabie.

„12.30. Cel ce nu este cu mine, este contra mea; „și cel ce nu adună cu mine, risipește".

„31: De acela vă spun: Orice păcat și orice hulă „vor fi ertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului „Sfânt nu le va fi ertată.

„32. *Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului, „va fi iertat ; dar oricine va vorbi împotriva Duhului „Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în „cel viitor“.*

Duhul Sfânt, este **adevărul.**

In lumina acestor cuvinte, dumnezeești — urmându-le — să continuăm lupta:

Pentru adevărul naționalist și creștin.

Iași, de Sfântul Gheorghe
23 Aprilie 1928.

A. C. CUZA.

CUPRINSUL:

	Pag.
Prefața	III
Definiții	7
Teze	12
Antiteze	17
Sinteză	25

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Doctrina Naționalistă Creștină

Introducere

— Cuzismul —

A. Definiții

„*Cuzism*", s'a numit, dela o vreme, la noi, ceeace se numește, de obiceiu: „*antisemitism*".

Observ, de la început:

„*Antisemitism*", este un termin nepotrivit, cum bine s'a spus. Căci nu este vorba aici, de „semiți", ci de „jidani": cari nu sunt semiți.

„*Cuzismul*", este un antisemitism special, și nu este numai antisemitism—lupta contra jidanilor—ci doctrină naționalistă creștină, în genere.

Cu aceste observații preliminare, constat:

Mișcărei contra jidanilor, în România, i s'a zis: „mișcarea cuzistă". Organizația, care s'a constituit ca să o îndrumeze pe căi legale, cu numele „Liga „Apărărei Naționale Creștine", este mai cunoscută ca: „Liga cuzistă". Deputații aleși, la 1926, cu semnul ei,

au fost trecuți pe unele liste și chiar în „Monitorul Oficial", cu desemnarea: „deputații cuziști". Alegătorii, cu deosebire săteni, își zic ei singuri „cuziști". Studenții universitari, asociați ca să apere cultura națională românească și creștină, primejduită de jidani, au devenit și ei, în vorbirea curentă: „studenții cuziști". Manifestațiile, cu anumit caracter, se numesc „manifestații cuziste".

Dar mai ales, dușmanii acestei mișcări, cari îi cunosc mai bine originele, o numesc zilnic „Cuzism", punând în lucrare toate mijloacele, ca să-i oprească avântul. Astfel, de pildă, recent, într'o scrisoare cu data de 20 Ianuarie 1928, a unor jidani din Paris—Leon Algazi, Jack Danon, Max Klang, S. Labin, Herșcu Mayer—adresată Secretarului General al partidului Național-Țărănesc și publicată în ziarul „Dreptatea", dela 23 Februarie 1928, se zice:

„In situația de azi din țară, este o înșelare de „sine și o înșelare a publicului ca să facă să se „creadă că dispariția *cuzismului de stradă* și a *cu-„zismului universitar*, poate fi obținută prin mijlo-„cirea unui partid de dreapta, cum este cel liberal...

„Lucrurile au ajuns în țară așa în cât este ne-„voe de o adevărată luptă ideologică în contra an-„tisemitismului, de una aprigă și continuă, dusă „prin presă, prin întruniri publice, în Parlament și „așa mai încolo... și cine altul s'o ducă dacă nu „partidul național-țărănesc, a cărui forță îi permite „s'o facă și a cărui program i-o indică".

Admirabilă şi grea misiune—cum se vede—a partidului Naţional-Ţărănesc ! Căci va să zică : în starea de astăzi, este nevoe de o mobilizare generală, în vederea unei lupte aprige şi continue, prin presă, prin întruniri publice, prin Parlament şi aşa mai încolo, contra *„cuzismului"* !

Această legătură, care mă onorează, dintre mişcarea contra jidanilor şi numele meu—aşa de puternică, în cât, nu o mai pot înfrânge „partidele" — nu este numai o întâmplare, ci rezultă din natura lucrurilor.

In curs de patruzeci de ani, am fost unul din susţinătorii, cei mai hotărâţi, ai acestei mişcări — şi am contribuit cu ceva, la starea de azi. Era dar firesc, ca lumea, văzându-mă amestecat statornic în toate întâmplările ei—pe când alţii treceau—să sfârşească prin a o confunda cu mine.

Odată intrat, astfel în graiul poporului, „cuzismul" s'a impus să fie păstrat : mai întâiu, din motive de propagandă. Poporul, nu prea ştie ce însemnează „antisemitism", dar ştie ce este, când i se zice : „cuzism".

Aceasta este şi o garanţie, ca să nu se imprime mişcărei de apărare naţională-creştină, *altă direcţie*. Aşa se încercase dăunăzi, în plină Adunare a Deputaţilor să se falşifice doctrina „Ligei Apărârei Naţionale Creştine", declarându-se, în numele ei, că ea luptă : „contra colectivităţei jidanilor, dar nu contra jidanilor, ca indivizi". (Şedinţa de la 19 Martie 1927,

Monitorul Oficial. Desbateri No. 81, dela 18 Mai 1927, pag. 1277).

Dar „cuzismul", se ştie de toată lumea, că însemnează *eliminarea jidanilor.* Va să zică, în mod necesar: *eliminarea indivizilor, ca să eliminăm colectivitatea,* şi *eliminarea colectivităţii, prin măsuri generale, ca să eliminăm indivizii.* Aşadar, *indivizii* sunt obiectul imediat—al acţiunei de eliminare—aşa că nici într'un caz, nu poate fi vorba de susţinerea sau îngăduirea acestora.

Orice încercare de a denatura sau de a tempera apărarea naţională creştină, substituindu-i alt conţinut, se înlătură dar de la sine, dacă-i zicem „cuzism". Pe când „antisemitismul", mai la urmă, ar putea să îmbrace şi forma aceasta, de luptă contra colectivităţii excepţând indivizii", cum a îmbrăcat, în Franţa, de pildă, acum de curând, prin „L'Action Française", forma nu mai puţin paradoxală, de luptă „contra jidanilor, împreună cu jidanii", şi alte forme, aiurea.

Dar pe lângă aceste motive, practice, este mai ales motivul teoretic, hotărîtor, care cere să numim doctrina naţionalistă creştină, în cuprinderea aceasta, *„cuzism"*—deosebind-o de „antisemitismul", unilateral, variabil şi nehotărât.

•

„Cuzismul", se prezintă cu sistemul său propriu, complect, unitar, ştiinţific, al doctrinei naţionaliste creştine, dovedind din totalitatea

elementelor ei, biologice, teologice, economice, sociologice, istorice, şi din fiecare în parte, că singura soluţie posibilă a problemei jidăneşti, este eliminarea jidanilor : care presupune acţiunea imediată, pe toate terenurile, şi de orice moment, pe baza unui program lămurit, cu scopul acestei eliminări, necesare şi realizabile.

Cum am putea dar noi să deosebim *această sistematizare* precisă, de „antisemitismul" nedeterminat —multiform—dacă nu prin numele ei, care singur îi exprimă cuprinsul : *„cuzism ?"*

Jidanii, ei singuri—ca cei mai interesaţi şi oarecum „specialişti" în materie, au înţeles, cei d'intâiu, necesitatea acestei calificări, simţind ei mai bine deosebirea dintre „cuzism" şi „antisemitism". Aceasta se poate vedea, între altele, din cele scrise de ziarul „Ostjüdische Zeitung", organ al jidănimei din Bucovina, condus de Dr. Mayer Ebner, fost deputat. In articolul de fond al acestui ziar—publicat sub impresia imediată a efectelor acţiunii „cuzismului"—se zice, la data de Vineri 24 Decembrie 1926 (19 Tebeth 5687), sub titlul *„Cuzismus und Antisemitismus"*.

„Cuzismul şi antisemitismul, sunt în fiinţa lor a-
„semănătoare, dar în efectele lor imediate, două
„lucruri în totul diferite. Cuzismul este antisemitis-
„mul faptei imediate (*der Cuzismus ist der Anti-
„semitismus der unmittelbareu* Tat). El tinde, fie
„pe cale violentă, fie pe cale legală la expulzarea

„sau luarea drepturilor jidanilor (Entrechtung). A-„ceasta, după părerea noastră, nu o va realiza „niciodată.

„Antisemitismul, din contra, este o boală încetă „(eine schleichende Krankheit), care cuprinde cer-„curi tot mai largi. Noi jidanii, în Cameră, avem „puțini prietini. Atmosfera (die Stimmung), ni este „hotărât nefavorabilă."

Această caracterizare, a „Cuzismului", este exactă, în genere, și se explică prin natura lui însăși.

Căci „cuzismul", în adevăr, nu este numai *concepție teoretică*, pasivă, ci este, prin esența lui însăși, *acțiune* — politică, economică, culturală — în funcția unei doctrine științifice, cu un program de înfăptuiri imediate, obligatorii, conforme cu concluziile ei teoretice, deduse din adevăruri sigure. El se înfățișează dar ca *sistem complect*, care rezolvă problema jidănească, în întregime, teoretic și practic.

B. Teze.

„Cuzismul, ca sistem de gândire și acțiune, se rezumă în următoarele *zece teze* fundamentale:

I. **Naționalitatea**: este puterea naturală organică, spirituală, a sângelui unificat, sau a „rasei", înzestrată cu anumite însușiri pozitive, cari se perd prin corcire și degenerare, ducând la sterilitate și neputință.

II. **Legea naţionalităţei**: este modul constant de manifestare a acestei puteri a naturei, şi poate fi cuprinsă în această formulă:

Naţionalitatea este puterea creatoare a culturei umane, cultura, putere creatoare a naţionalităţei.

In virtutea acestei legi, naturale, omenirea se împarte în naţii, iar naţiile îşi produc, fiecare, cultura lor proprie, originală, în creaţiunile căreia se oglindesc însuşirile lor, deosebindu-se de celelalte, şi ajungând astfel la conştiinţa de sine, care este puterea supremă a naţionalităţei, şi a cărei expresie este „voinţa naţională".

III. **Naţia**: este totalitatea indivizilor de acelaş sânge, formând personalităţi colective, însufleţite de puterea naturală a naţionalităţei, şi muncind fiecare un pământ anumit, că organisme vii, productive, ale căror organe sunt cele trei clase, cu subîmpărţirile lor, datorite legei naturale a diviziunei muncei: *clasa rurală*, producătoare, în genere, a materiei prime; *clasa de mijloc*, mijlocitoare între producţie şi consumaţie, prin transformarea materiei prime în obiecte utile; *clasa dirigentă*, conducătoare a tuturor intereselor naţiei, şi creatoare a valorilor ei superioare. Aceste clase, trebue să fie dar naţionale, constituite din indivizi aparţinând aceleiaşi naţii.

IV. **Naţia jidănească**: este o naţie corcită şi degenerată, sterilă, fără pământ, şi care nu formează un organism social complect, productiv, întrucât îi

lipseşte clasa rurală, producătoare, trăind astfel, de la început, şi până în zilele noastre, suprapusă celorlalte naţii, din exploatarea muncei lor productive, aşadar, ca naţie parazitară.

V. **Religia naţiei jidăneşti**: este productul acestei rase corcite şi degenerate, sterile, fiind expresia imediată a parazitismului ei, pe care îl justifică, prin dogma fundamentală, diabolică, a minciunei „legământului" ce l'ar fi încheiat Dumnezeul lor Iahu (Iehova), cu jidanii, ca „popor ales", dintre toate popoarele, ca să-i fie lui „popor sfânt" (am codeş), prin care dar să se sfinţească pe întregul pământ, ocupându-l, ceea ce îi impune să „alunge" popoarele, cari nu i se închină, „goimi".

Religia jidanilor, este dar „*Henoteism*" — concepţie a unui Dumnezeu, *unul*, „gelos", în luptă cu ceilalţi şi cu închinătorii lor — şi nu „*Monoteism*", religie a unui Dumnezeu, *unic*, pentru toţi, cu drepturi deopotrivă la solicitudinea lui. Idealul religios al jidanilor, este venirea lui „*Mesia*", făgăduit de profeţi, care însemnează tocmai stăpânirea parazitară a lumei de către jidani — adevăratul înţeles şi al „*Sionismului*" modern — impunând jidanilor, ca datorie religioasă, prădarea, robirea, şi uciderea „goimilor".

VI. **„Cărţile sfinte" ale jidanilor**: *Thora* (legea), formată din acele cinci cărţi, (Pentateuhul), atribuite lui Moise, complectate cu celelalte cărţi ale „Vechiului Testament", şi *Talmudul*, care este Thora orală,

scrisă şi ea mai pe urmă: cuprind prescripţii, învăţături şi exemple, obligatorii, de ucidere, prădare şi robire a „goimilor“, şi de neamestec cu dânşii. De aceea vedem, că jidanii trăiesc pretutindeni în „comunităţi“ deosebite, cu organizaţie proprie, ca Stat în Stat jidănesc mondial, în luptă cu „goimii“, ca o consecinţă de neînlăturat a dogmei cu „poporul ales“, care este baza „religiei“ lor, evident inspirată de diabolul însuşi, cum dovedesc cele două caractere ale ei — cari sunt şi atributele lui — minciuna şi crima.

VII. **„Antisemitismul“**: este reacţiunea firească, legitimă, de apărare a celorlalte naţii, împotriva minciunei şi crimei jidanilor, paraziţi, prin religia lor, şi cari aplică pretutindeni învăţăturile acestei „religii“ criminale, celor de altă credinţă. Dovada o avem în antisemitismul universal, care se manifestează de timpuriu, cu mult înainte de creştinism şi ori unde, la toate popoarele, cu cari jidanii au venit în atingere.

VIII. **Creştinismul**: învăţătura Galileanului, de rasă arică, Isus Hristos — „Mântuitorul“, pentrucă ne-a mântuit de blestemul „legei vechi“, jidăneşti — este antisemitism superior, pe baza monoteismului pur, al „Dumnezeului Spirit“, cu negaţia hotărâtă, absolută, divină a dogmei diabolice, cu „poporul ales“, şi a crimei cu prădarea, robirea şi uciderea „goimilor“, din „Vechiul Testament“, şi Talmud, substituindu-i „ordinul nou“, al iubirei de oameni, fără deosebire, şi a egalităţei tuturor naţiilor, din „Noul Testament“

prin care ne-a învățat și ne-a dat cu jertfire de sine, exemplul să luptăm împotriva jidanilor caracterizați de el însuși ca popor al diabolului, ucigătorul de oameni și tatăl minciunei.

IX. **Eliminarea jidanilor** : din sânul celorlalte națiuni în mijlocul cărora trăiesc, ca paraziți primejdioși existenței lor, este singura soluție posibilă — conformă cu știința, cu religia creștină și cu „umanitatea"—a problemei jidănești : întrucât „asimilarea", li este interzisă formal, prin religia jidănească, și ar fi și contrară naționalității, iar „cooperarea" jidanilor cu celelalte națiuni, pe pământul acestora, este și ea imposibilă, și nu însemnează de cât aceeaș suprapunere parazitară, care a dat naștere problemei jidănești, împedecând popoarele să-și dezvolte organismul deplin, pe pământul lor, falșificând cultura lor națională, și păgubind astfel cultura umană.

X. **Acțiunea imediată** : de eliminare a jidanilor din orice domeniu — și de așezare a lor pe un pământ liber, pe care să-și creieze și ei cultura lor proprie, muncind productiv—este o necesitate de existență, pentru toate națiile și de dezvoltare a civilizației umane, pe care ele o produc, impusă de legea naționalității.

Națiunea românească, în deosebi, mai copleșită de jidani de cât toate celelalte, numai prin acțiune imediată hotărâtă politică, economică, culturală, de apărare a claselor ei, și de naționalizare a orașelor—

cu eliminarea jidanilor, fără excepție și fără rezervă—își mai poate salva existența.

•

„**Cuzismul**“, cum se vede din aceste *zece teze*, se prezintă ca un *sistem complect*, teoretic și practic, al doctrinei naționaliste creștine: cu sistematizarea sa proprie, din care face parte *acțiunea imediată* generală, posibilă, a eliminării jidanilor, ca un punct esențial al sistemului.

In consecință, și de oarece pot să fie și alte doctrine naționaliste creștine, deduse din același principiu al naționalității, și din aceeaș învățătură a creștinismului—dar cu alte sistematizări și cu alte soluții—sunt silit să-i zic sistematizării mele, pentru a o deosebi de celelalte: *doctrina naționalistă creștină*, „*cuzistă*“.

Dar aici intervine o ultimă considerație, de data aceasta impunându-mi ca o datorie—pe care nu o pot înlătura—să păstrez acestui sistem de gândire și acțiune, denumirea „*Cuzism*“.

C. Antiteze.

Ca sistem, teoretic și practic, al doctrinei naționaliste creștine, în forma aceasta:

„Cuzismul, este contestat în întregime, în tezele sale, ca și în caracterul său științific.

Fiecărei *teze*, a „Cuzismului“, i se opune teza con-

trară, cu contraziceri absolute, totale, formând următoarele *antiteze*.

I. **Naţionalitatea** : nu este puterea naturală, organică, spirituală, a sângelui unificat, sau a rasei, înzestrată cu anumite însuşiri pozitive, cari se pierd prin corcire şi degenerare. Ci este: o închipuire, numai, întrucât sângele oamenilor este la fel, cu aceleaşi însuşiri, „omeneşti".

II. **Legea naţionalităţei**: nu este o lege a naturei, care ar stăpâni omenirea, făcând-o să se împartă în naţii deosebite, şi ca fiecare să-şi creeze cultura sa proprie, originală, prin care ajunge la conştiinţa de sine, formând puterea supremă a naţionalităţei, şi a cărei expresie este „voinţa naţională". Ci este: product al voinţei „colective", care determină naţionalitatea, ea fiind numai o comunitate culturală, a „oamenilor", aceleeaşi „umanităţi", despărţită prin graniţi, întâmplătoare şi nefireşti.

III. **Naţia**: nu este totalitatea indivizilor, de acelaş sânge, formând adevărate fiinţi, însufleţite de puterea naturală a naţionalităţei, ca organisme vii, productive de cultură, ale căror organe sunt acele trei clase şi cari astfel, constitue umanitatea reală, compusă din aceste naţii, muncind fiecare un pământ anumit, şi cărora indivizii trebue să se subordoneze. Ci este: orice masă de „oameni", de orice sânge ar fi, legaţi împreună prin interesul hranei şi al culturei lor generale, „umane", în anumite hotare şi

constituind state deosebite, vremelnice, cari trebue să dispară, ca şi „naţiile“, ele înşile, cari nu sunt producătoare, ci distrugătoare de cultură, prin vrăjmăşiile lor, aşa ca să nu mai fie decât „oameni“, căutând fiecare binele său, *ubi bene, ibi patria*, pe întregul pământ, o singură „umanitate“, cosmpolită.

IV. **Naţia jidănească**: nu este o naţie corcită şi degenerată şi, din cauza aceasta, sterilă, în orice privinţă, fără pământ şi care nu formează un organism complect, productiv, lipsindu-i clasa producătoare, rurală, dela început şi până astăzi, aşa că a trăit, în toate timpurile, suprapusă celorlalte naţii, din exploatarea muncei productive a acestora, ca naţie parazitară, nomadă, incapabilă de orice cultură originală. Ci este: un admirabil popor productiv, în toate privinţele, care a dăruit umanităţei bogăţii culturale nepreţuite, reocupând acum şi ţara lor, „Ereţ Izrael“, Palestina, pe unde au mai fost altă dată, şi unde se pregătesc să creeze o nouă cultură, originală, jidănească, de altfel, în contra teoriei, că nu trebue să existe decât o singură „cultură umană“, şi că naţiile, trebuo desfiinţate.

V. **Religia naţiei jidăneşti**: nu este productul inferior al acestei rase corcite şi degenerate, sterile, şi expresia imediată a parazitismului ei nomad, pe care îl justifică prin dogma fundamentală, a minciunei diabolice, cu „poporul ales“, de Dumnezeul lor Iahu (Iehova), ca să-i fie lui „popor sfânt“ (am co-

deș), despărțit de „goimii“, cari nu i se închină, și pe cari dar trebue să-i „alunge“, pentru ca el, Dumnezeul lor *unul*, în luptă cu ceilalți, să stăpânească, întregul pământ, așa dar, „Henoteism“. Ci este: „Monoteism“, cel mai pur, al Dumnezeului *unic*, părintele tuturor națiilor, și în felul acesta, adorat de jidani, din îndepărtata vechime, pe când toate popoarele erau idolatre, precum sunt și acum, și îmbogățind astfel, numai ei singuri, tezaurul omenirei, cu această incomparabil de superioară creație culturală, pe care au înaltă misiune de a o pune în valoare, și astăzi.

VI. **„Cărțile sfinte“ ale jidanilor**: „Thora“, care este legea scrisă, și „Talmudul“, legea orală, de la început, dar scrisă și ea, mai pe urmă, nu sunt inspirate de diabolul, cuprinzând prescripții, învățături, și exemple de ucidere, prădare și robire a „goimilor“, ca urmare a dogmei cu „poporul ales“. Ci sunt: revelații divine, dictate direct de Dumnezeu însuși, lui Moise, pe Muntele Sinai, ca nici unui alt neam de pe pământ, și formând, în deosebi cele cinci cărți ale Thorei (Pentateuhul), împreună cu celelalte ale „Vechiului Testament“, până astăzi, și pentru teologia tradițională, a creștinismului, „Sfânta Scriptură“.

VII. **Antisemitismul**: nu este reacțiunea necesară, legitimă, a celorlalte națiii, împotriva jidanilor parazițti, cari aplică pretutindeni învățăturile religiei lor diabolice, din Thora și Talmud, celor de altă cre-

dință, „goimi“, silindu-i să-și apere existența, din care cauză și vedem că apare la toate popoarele, cu cari jidanii vin în atingere, și cu mult înainte de creștinism. Ci este : o „barbarie“, rămasă din veacul de mijloc, creștin, ca product al fanatismului religios, și se tot reproduce, din cauza ignoranței, prejudecății și invidiei, față de bieții jidani, „persecutați“, numai pentrucă sunt superiori, pe toate terenurile, în concurența cu „goimii“, proști.

VIII. **Creștinismul** : nu este „antisemitism“ superior, rezultând din învățătura lui Isus, Galilean, de rasă arică, trimes de Dumnezeu, ca să fie „Hristos“, al tuturor neamurilor, mântuindu-le de blăstemul legei vechi jidănești, inspirate de diabolul, cu minciuna dogmei „poporului ales“, având ca urmare crima, prădărei, robirei și uciderei „goimilor“, în locul căreia a pus legea nouă, divină, a iubirei de oameni, fără deosebire, ca să se întemeieze „împărăția lui Dumnezeu“, pe pământ. Ci este: în propriul înțeles al cuvântului, „filosemilism“, impus prin învățătura lui Isus însuși, care în deosebi, este Hristosul, „Mesia“ lor, adică „Unsul“, pentru dânșii numai, venit anume, nu să desființeze legea veche, ci să o desăvârșească, implinind binecuvântarea „făgăduinței“, dată de Dumnezeu părintelui lor Abraham, că ei vor deveni „națiuni“, stăpânind pământul întreg, și ca această binecuvântare, să se întindă și asupra tuturor neamurilor, și jertfindu-se dar pe cruce, pentru ertarea păcatelor, pe

cari le-au făcut jidanii neascultători, începând cu Adam.

IX. **Eliminarea jidanilor**: din mijlocul celorlalte naţii, nu este singura soluţie posibilă a problemei jidăneşti, conformă cu ştiinţa, cu religia creştină şi cu umanitatea. Ci este: contrară ştiinţei, contrară religiei creştine, contrară umanităţei, întrucât „asimilarea" este posibilă şi fără urmări, de degenerare, pentru celelalte naţii, în tot cazul, ca „asimilare culturală", iar, „cooperarea", cu jidanii, chiar şi fără asimilare, ci lăsându-i să-şi desvolte cultura lor proprie, jidănească, pe pământul acestora, ar fi spre cel mai mare bine al fiecărei naţii, ca şi al umanităţii întregi.

X. **Acţiunea imediată**: de eliminare a jidanilor, din orice domeniu, şi de aşezare a lor pe un pământ liber, nu este o necesitate de existenţă, pentru toate naţiile şi de dezvoltare a civilizaţiei umane, pe care ele o produc, impusă de legea naţionalităţii. Ci este: contrară intereselor adevărate ale celorlalte naţii, ca şi civilizaţiei umane, în genere, care este productul „oamenilor", lucrând armonic la dezvoltarea ei, şi nu al naţiilor, cari o compromit, prin conflictele lor permanente, şi trebuie dar desfiinţate, ca să existe numai o singură „umanitate".

Naţia românească: în deosebi, nu prin acţiunea imediată, de eliminare a jidanilor, fără rezervă şi fără excepţie, politică, economică şi culturală, pu-

nându-se în conflict cu toate „popoarele civilizate“, își poate asigura existența. Ci din contra: prin „asimilarea“ culturală a jidanilor, și prin „cooperare“ cu jidanii, chiar și fără asimilare, de nici un fel, ci ajutându-i să se dezvolte ca națiie deosebită, în deplină libertate, pe teritoriul său, și formând astfel împreună o singură, bogată, fericită și respectată de toți: „*Românie*“!

*

In teorie: acestea sunt *antitezele*—în contrazicere absolută, totală, cu *tezele* „Cuzismului“, și cari dar, se exclud reciproc.

In practică: fiecărei teze și antiteze, îi corespund anumite concluzii, determinând acțiunea oamenilor, cu urmări pentru dânșii, și pentru națiia căreia aparțin, diferite.

„*Cuzismul*“, susține „tezele“ sale, în teorie, ca sistem al doctrinei naționaliste creștine—împotriva „antitezelor“ lui, pe cari le consideră ca perfidii sau erori—iar în practică, afirmă necesitatea aplicării cu toată rigoarea, a concluziilor, ce rezultă din aceste teze: printr'o acțiune imediată, de eliminare a jidanilor, politică, economică și culturală, întru totul posibilă, și cu urmări fericite, în toate privințile.

Aceasta este explicația *clamoarei universale împotriva „Cuzismului“*—care se ridică, din partea jidanilor paraziți, ca și a jidăniților co-paraziți, pe întregul pământ, și care a făcut ca și reputația mea să fie universală, cum constată, acum în urmă, și d. N.

Iorga, competent în această materie. De „reputație universală", se înțelege.

Pe malul Oceanului Atlantic portughez—Doamne ce departe a ajuns! —iată, în adevăr, ce scrie d. N. Iorga, sub, titlul ironic *„Recomandații în străinătate"*, în „Neamul Românesc", din 28 Martie 1928, și ale cărui „cuvinte de aur", se grăbește a le reproduce „Curierul Israelit", organ al „Uniunei Evreilor Români", după trei zile, în numărul său imediat de la 1 Aprilie 1928, cu titlul de senzație, *„D-nul Iorga despre cuziști"*. „Savantul", exclamă:

„Până în acest mal de ocean Atlantic portughez „unde mă aflu, două lucruri singure au pătruns de „la noi.

„Unul, grație guvernului, e ședința patriotică a „Camerei....

„Celalt, că din nou, tot pentru demnitatea națio„nală, anume studenți formați de economistul de la „Iași, a cărui reputație e universală, dar nu în do„meniul științei, au dat cu bețe în doi—atâta spune „telegrama—din colegii lor, pe care nașterea, nu „voința lor, i-a făcut Evrei, și că autoritatea, ca de „obiceiu, a fost—teribilă".

Să reținem:

„Studenții formați de economistul de la Iași, a cărui „reputație este universală".

„Economistul de la Iași"—sunt eu, A. C. Cuza. Foarte mândru, că tocmai în această privință, reputația mea este universală.

Căci avem aici, fără îndoială, *cea mai însemnată problemă a omenirei*: pe care eu am îndrăzneala să voesc a o rezolvi, teoretic și practic.

Cu ce? Tocmai: cu ceea ce am formal pe studenții, și pe alții—un moment, și pe d. N. Iorga—„cuziști".

Care este valoarea acestei doctrine? Cum trebuie să judecăm acțiunea pornind de la dânsa? Cum o judecă, jidanii și jidăniții—din punctul de vedere, al parazitismului lor? Sau: după care norme, altfel?

In fot cazul, e aci o considerație dublă:

Datoria răspunderei, științifice și morale, a doctrinei naționaliste creștine, ca sistem de gândire și acțiune, în forma aceasta, a mea, și contestat în toate tezele lui, mă obligă definitiv—fără a mă putea sustrage de la această îndatorire—să o numesc, cum ți și zice toată lumea: „**Cuzism**".

D. Sinteza

Sinteza „Cuzismului", e cuprinsă în tezele lui.

Aceste *teze*, eu le-am pus la începutul expunerei, arătând și *antitezele* lor, pentru ca astfel *sinteza* să poată fi supusă *analizei*, care urmează, pentru a o verifica.

Analiza, necesară, a sintezei, va trebui să cerceteze fiecare teză, în parte, împreună și cu antitezele lor, constituind astfel, *teoria sistemului*: ca să poată servi, tot odată și practicei, înlesnindu-i, tot mai mult, *acțiunea imediată*.

Voiu aminti, aşa dar, încă odată mai pe scurt — prin rezumarea sumară, a adevărurilor ei elementare — *sinteza „Cuzismului"* :

I. **Naţionalitatea :** este puterea naturală, organică, spirituală, a sângelui unificat, sau a „rasei", înzestrată cu anumite însuşiri pozitive, cari se perd, prin corcire şi degenerare.

II. **Legea naţionalităţei :** este modul constant de manifestare a acestei puteri a naturei şi pe care o putem cuprinde, în următoarea formulă :

Naţionalitatea este puterea creatoare a culturei umane—cultura, putere creatoare, a naţionalităţei.

In virtutea acestei legi naturale, omenirea se împarte în naţii, cultivând fiecare un pământ anumit, şi formând cultura sa proprie, naţională, care împreună cu celelalte, constitue cultura umană.

III. **Naţia:** este totalitatea indivizilor de acelaş sânge, formând adevărate fiinţi, însufleţite de puterea naturală, spirituală, a naţionalităţei, ca organisme vii, productive, ale căror organe, sunt acele trei clase : clasa producătoare, clasa mijlocitoare, clasa conducătoare, creatoare a valorilor ei superioare, pentru cari anume există.

IV. **Naţia jidănească :** este o naţie corcită, degenerată, fără pământ, din care cauză ea este sterilă în orice privinţă, neconstituind un organism complect, productiv, întrucât îi lipseşte organul principal, al clasei producătoare rurale, de la început, şi până

astăzi, din care cauză a trăit, în toate timpurile, suprapusă celorlalte naţii, din exploatarea muncei productive a acestora, ca naţie parazitară, nomadă, incapabilă de orice cultură, al cărei început, şi baza necesară, este cultura pământului.

V. **Religia naţiei jidăneşti**: este produsul corcirei, degenerării şi parazitismului ei, nomad, pe care îl justifică, prin dogma fundamentală că ei sunt „poporul ales", de Dumnezeul lor Iahu (Iehova), anume, ca ei să-i fie lui „popor sfânt" (am codeş), cu obligaţia să „alunge" celelalte naţii, „goimi", cari nu i se închină, şi să ocupe astfel, pentru dânsul, pământul întreg.

VI. **„Cărţile sfinte", ale jidanilor**: Thora şi Talmudul, cuprind prescripţii, învăţături şi exemple de „alungare" a „goimilor", prin ucidere, prădare şi robire, ca o consecinţă de neînlăturat—căci ar fi să se înlăture „religia" însăşi—a dogmei parazitare cu „poporul ales".

VII. **Antisemitismul**: este reacţiunea firească legitimă, de apărare proprie, a celorlalte naţii împotriva jidanilor, cari lucrează pretutindeni la distrugerea „goimilor", după prescripţiile, învăţăturile şi exemplele acestei „religii", ucigătoare de oameni, cuprinse în Thora şi Talmud, pe cari ei le învaţă din fragedă copilărie, şi le urmează, orbeşte.

VIII. **Creştinismul**: este antisemitism superior negaţie hotărâtă, divină, a dogmei diabolice, cu „po

porul ales", căreia îi substituo „ordinul nou", al iubirei de oameni, ca să întemeieze „împărăţia lui Dumnezeu" pe pământ—şi care dar nu este, desăvârşirea, ci destiinţarea religiei jidăneşti, şi luptă împotriva jidanilor, denunţaţi de Isus, ca „fii ai diabolului", ucigătorul de oameni, şi tatăl minciunei.

IX. **Eliminare jidanilor:** din sânul celorlalte naţii, a căror existenţă o primejduiesc, prin uneltirile parazitismului lor criminal—ce nu se poate schimba pentru că rezultă din însăşi „religia" lor—este singura soluţie posibilă a problemei jidăneşti, de oarece „asimilarea", îi este interzisă, prin lege, şi ar însemna corcirea naţiilor, şi falşificarea culturei naţionale, iar „cooperarea", cu dânşii, fiind imposibilă întrucât nici o naţie nu are dreptul să renunţe la stăpânirea exclusivă a pământului ei, muncit de dânsa şi la dezvoltarea deplină a claselor sale, ca să-şi poată îndeplini misiunea de cultură, pentru care există, impusă de legea naţionalităţei.

X. **Acţiunea imediată**: de eliminare a jidanilor, din orice domeniu, şi de aşezare a lor pe un pământ liber, neocupat, pe care să-l muncească, ei singuri, cu braţele lor, creindu-şi cultura lor proprie—şi punând capăt parazitismului lor nomad—este o necesitate de existenţă pentru toate naţiile, în interesul culturei umane, pe care ele o produc.

Naţia românească: în deosebi—întrucât este mai mult copleşită de jidani, de cât oricare alta —

numai prin o acțiune imediată, de eliminare a jidanilor, fără rezervă și fără excepție, politică, economică și culturală, își mai poate salva existența, amenințată de parazitismul jidănesc, care o împiedică să-și dezvolte, în toată deplinătatea, clasele sale, și să-și îndeplinească misiunea ei de cultură, a cărei originalitate, este primejduită de falșificarea jidănească, sterilă.

Aceste sunt *tezele*, cari cuprind în rezumat *sinteza „Cuzismului"* — urmând să o supun *analizei*.

Dar aici, se cere să observ:

Analiza, nu adaoge nimic sintezei, în care ea se rezumă: ci este numai o amplificare utilă, pentru a-i înlesni înțelegerea.

*

Sinteza „Cuzismului", cuprinde în întregime, doctrina naționalistă creștină, în forma aceasta, a mea, și își păstrează întreaga sa valoare — teoretică, de înțelegere a problemei jidănești, și practică, de acțiune imediată, pentru a o rezolvi. Indiferent de analiză.

Dar oare — fără analiză — ce o garantează, ca adevăr? Răspund, că se garantează ea însăși, pe sine, imediat: prin evidența tezelor sale — bazate pe legi naturale și fapte, și prin logica ei.

Prima teză: care definește *naționalitatea* ca putere naturală organică, spirituală, a sângelui unificat, cu însușiri pozitive, sau a „rasei", și cari se pierd prin

corcire și degenerare—își are în sine garanția adevărului ei, dovedit prin fapte cunoscute de toți, și determină celelalte teze, cari și ele se garantează pe sine, și sunt dovedite prin faptele lor, explicând fenomene, ce ar rămânea, fără dânsele, neexplicate.

A doua teză: care formulează *legea naționalității*, se adevereşte prin existența națiilor, și prin conflictele lor, din toate timpurile, cari nu ar putea să fie înțelese, dacă nu ar fi expresia unei legi a naturei, impununându-li să se păstreze, în interesul culturei umane, pentru realizarea ideilor superioare, a binelui, adevărului. frumosului, în forme originale.

A treia teză: care arată că *națiia* este o ființă vie, trăind ca orice organism, prin organele sale, ale celor trei clase, cu subîmpărțirile lor, datorite diviziunei muncei sociale, care nu comportă decât numai trei funcții vitale, producerea materiei prime, necesară existenței oamenilor, mijlocirea dintre producție și consumație, și conducerea intereselor producătorilor—clase, cari dar nu pot să fie decât naționale—se verifică imediat. privind orice națiie, în organizația și manifestațiile ei colective.

A patra teză: care afirmă că *națiia jidănească* este o națiie corcită și degenerată, fără pământ, lipsindu-i clasa producătoare rurală, și trăind din exploatarea muncei productive a celorlalte națiii, cu cari se află în perpetuu conflict, ca națiie parazitară, sterilă, incapabilă de orice cultură proprie—se im-

pune ca adevăr, necontestat, numai privind pe jidani, ca naţie. aşa precum ni se înfăţişează nouă, şi este cunoscută din istoria lor.

A cincea teză: care explică *religia jidănească*, arătând că este productul corcirei şi degenerării naţiei jidăneşti—îşi găseşte confirmarea deplină în dogma ei fundamentală, monstruoasă, a „legământului" cu „poporul ales", dogmă care nu este, evident, decât expresia imediată a parazitismului jidănesc, nomad.

A şesea teză: care denunţă *cărţile sfinte ale jidanilor*, că ar cuprinde prescripţii, învăţături şi exemple. de ucidere, prădare şi robire a oamenilor, „goimi" —inspirate de diabolul însuşi, ca spirit al răului—este adeverită din texte.

A şeptea teză: care susţine că „*antisemitismul*", de la început, şi în toate timpurile, este numai reacţiunea firească, legitimă, a naţiilor, contra jidanilor, din cauza parazitizmului acestora, cu prescripţiile, învăţăturile şi exemplele de ucidere, prădare şi robire a „goimilor", din „cărţile sfinte", jidăneşti, pe cari ei le aplică întocmai—şi nici nu pot să facă altfel dacă nu voesc să-şi părăsească „religia" — nu are nevoe de altă dovadă, decât „antisemitismul" timpului nostru, pe care toţi îl vedem.

A opta teză: care caracterizează *creştinismul* învăţăturii divine a Galileanului Isus, ca *antisemitism superior*—îşi găseşte adeverirea, în cuvintele Evangheliei; în lupta pe care Isus a dus-o, împotriva ji-

danilor, pe cari îi denunţă anume ca fii ai diabolului „ucigătorul de oameni şi tatăl minciunei"; însfârşit, în moartea lui Isus, răstignit de jidani, din cauza „antisemitismului" său, şi desigur, că nu pentru că era „filosemit".

A noua teză: care susţine, că *eliminarea jidanilor*, este singura soluţie posibilă, a problemei jidăneşti—se confirmă şi ea prin ea însăşi, întrucât nu este decât concluzia logică, necesară şi evidenta, a tezelor premergătoare, şi se dovedeşte, fără nici o îndoială, din faptul că „asimilarea" şi „cooperarea", cu jidanii, nu s'a putut realiza, în curs de mii de ani, la nici o naţie de pe pământ, iar alte modalităţi ale relaţiilor dintre naţii, decât asimilare, cooperare sau eliminare, nu sunt.

A zecea teză: care afirmă necesitatea *acţiunei imediate*, de eliminare a naţiei jidăneşti, parazitare, din sânul celorlalte naţii—este corolarul tezei a noua, şi nu are nevoe de nici o altă dovadă.

Afirmarea de la urmă, că *naţia românească*, numai prin eliminarea jidanilor, îşi mai poate salva existenţa, este încheerea care se impune, ca rezultat al adeverirei tuturor acestor teze, şi este confirmată de faptul văzut, că jidanii ameninţă fiinţa naţiei româneşti, şi caracterul culturei sale naţionale, împiedecând-o în dezvoltarea deplină a claselor ei, ceea ce explică şi justifică mişcarea naţională românească,

a timpului nostru—cu lozinca *„România, Românilor"* —pe care, tocmai, o reprezintă „Cuzismul".

Aşadar :

„Cuzismul", pentru naţia românească este expresia imediată a instinctului ei de conservare : formând doctrina, cari îl explică, şi acţiunea, care îl dă satisfacţie.

Avem aici, un *sistem.* Sistemul doctrinei naţionaliste creştine, aşa precum apare în *„sinteza Cuzismului"*—ca sistem de gândire şi acţiune—este pedeplin adeverit prin legile naturale şi faptele, pe cari se sprijină, văzute şi cunoscute de toată lumea, şi, prin logica sa.

Cine voeşte să lupte contra „Cuzismului", trebue dar să dovedească *neadevărul* tezelor lui — aşadar să dovedească neadevărul *legilor şi faptelor,* pe cari se bazează—şi să-i zdruncine : *logica sintezei.*

*

Lupta contra „Cuzismului", a jidanilor paraziţi, şi a „savanţilor români", jidăniţi — privită în lumina acestei cerinţi—apare ca **supremul ridicolului.**

Despre nemernicia jidăniţilor, nu mai vorbesc, ea fiind rezultatul situaţiei lor mizerabile, de co-paraziţi, servindu-se de aceleaşi mijloace, ca paraziţii. Voiu cita, aşadar, numai *două exemple,* cu adevărat clasice, ale modului, cum şi unii şi alţii, şi cei mai deştepţi, se luptă, împotriva „Cuzismului".

„*Curierul Israelit*“, organ al „Uniunei Evreilor Români“, U. E. R., în articolul de fond, al numărului său de la 1 Aprilie 1928, sub titlul „Refacerea sufletească“, semnat de însuşi directorul său, „Senatorul de Bălţi“, jidanul Horia Carp—vorbind tocmai de un tânăr „savant român“, asistent la Sorbona, şi care se vede că îndrituieşte toate speranţele Izraelului—zice:

„Tânărul asistent de la Sorbona, nu şi-a făcut însă „educaţia la şcoala cuzismului, ci la acea a omeni„rei tatălui său“.

Va să zică: „*şcoala cuzismului*“, *este neomenia.* Dar mai departe:

„Trebue negreşit... să ne putem ridica toţi la ma„rea reacţiune care trebue negreşit să se producă, „dacă voim cu tot dinadinsul să ridicăm ţara... în „alte şcoli decât în aceia a cuzismului. Trebue să se „pornească încă o reacţiune, aceea a sufletului, care „a fost coborît, care a fost otrăvit de toxinul cuzis„mului.

„Studenţii evrei din Milano... din ţară, au plecat „alungaţi de ucenicii cuzismului“.

Aşa scrie „Senatorul de Bălţi“—aşa *luptă împotriva „Cuzismului“*. O fi având dreptate, desigur să lupte. Dar care este remediul?

Neomenie? Toxin? Reacţiune a sufletului? Se înţelege: a românilor, împotriva lor înşile, pentru jidani!

Fraze! Imagini! Iluzii! Pişicherlicuri! Prostii!

Dar iată un alt ziar jidănesc, autorizat, luptând împotriva „Cuzismului", şi el, cu toată puterea de gândire a unei alte „lumini", a Izraelului parazit, ca reprezentant autorizat al paraziţilor din România, acesta, de limbă şi—se presupune—de cultură germană „*Ostjüdische Zeitung*", din Cernăuţi, organ al intereselor politice, economice şi culturale ale jidănimei din Bucovina—sub direcţia fostului deputat, se pare şi Rabin, D-r Mayer Ebner—în numărul de Mercuri 11 Aprilie 1928 (21 Nissan 5688), sub titlul „Cuzismus und Antisemitismus", după ce aminteşte cele scrise, sub acelaş titlu, în numărul său de la 24 Decembrie 1926 (19 Tebeth 5687), observă:

„Despre Cuzism, a apărut în „Apărarea Naţională", „din pana d-lui A. C. Cuza, un articol, care trateaz„ă doctrina naţional-creştină a specificului Cuzism „(des spezifischen Cuzismus). Acest articol, nu este „lipsit de oarecare picanterie, pentru că şeful cunos„cut al antisemiţilor (Antisemitenhäuptling) Cuza, se „referă, pentru *definiţia Cuzismului*, în deosebi la „un articol apărut cu titlul acesta, la data de 24 De„cembrie 1926, a d-lui D-r Mayer Ebner, în Ostjü„dische Zeitung... *Cuzismul este antisemitismul fap„tei imediate* (dar Cuzismus ist der Antisemitismus „der unmittelbaren. Tat)".

După ce arată astfel, că autorul acestui articol, este, în adevăr, D-r Mayer Ebner—ceea ce se ştiea,

dar nu fusese mărturisit, deoarece articolul acela era nesemnat — „Ostjüdische", constată, că „Cuzismul" reprezintă o varietate specifică a antisemitismului general, zicând:

„De fapt, trebue să deosebim cu îngrijire (wohl) „antisemitismul general în România, de care nu este „lipsit cu totul nici un partid, de antisemitismul „Ligii Apărării Naţionale Creştine", care, mărturisit, „după reţeta maestrului său A. C. Cuza, nu tinde la „nimic mai puţin decât la alungarea sau luarea drep„turilor (Entrechtung) tuturor jidanilor din întreaga „ţară".

„*Antisemitismul general*, de care zice că nu este lipsit cu totul nici un partid—şi pe care eu îl voiu numi *antisemitism paralitic* — în deosebire de „*Cuzism*", care este „antisemitismul specific", activ, al „Ligii Apărării Naţionale Creştine": ni oferă o minunată caracterizare, venind din partea unui specialist în materie, cunoscător şi al „antisemitismului general", al partidelor, şi al „antisemitismului specific" al „cuzismului" — şi dovedeşte astfel, încă odată, cât este de necesar să-i păstrăm acestuia numele, ca să nu se confunde, cu celalt.

Dar aici, intervine iarăşi întrebarea: care este remediul împotriva „Cuzismului"? Răspunsul deşteptului Rabin, îl găsim în următoarele rânduri:

„D. Cuza... pare să fi uitat ceea ce a spus d. D-r „Ebner în primul său discurs la Mesaj, ţinut în Ca-

„meră, şi anume: *Cuzismul se va reduce prin el în-„suşi la absurd* (sich selber ad absurdum führen).

„Cuzismul stă şi cade cu d. Cuza, şi d. Cuza în-„suşi este chiar după natura lucrurilor o apariţie „trecătoare (eine abklingende und vergängliche Er-„scheinung)".

Remediul împotriva „Cuzismului"—aşa precum se reflectează în capul acestui Rabin şi fost deputat, D-r Mayer Ebner—unul din „înţelepţii Sionului"—se rezumă, aşa dar, în două cuvinte:

Se va distruge el singur.

Va dispărea, cu moartea lui Cuza.

Din aceste expuneri, ale ziarelor „Curierul Israelit" şi „Ostjüdische Zeitung"—conduse de reprezentanţii cei mai de frunte ai jidănimei, din România — se vede *falimentul total*, al gândirei jidanilor paraziţi: pişicheri, când stau să şufărească pe „goimi", dar absolut imbecili, prin natură şi situaţie, când este vorba să se justifice.

Adaog:

„Savanţii români", co-paraziţi, nu sunt mai deştepţi decât paraziţii. Nu pot să fie, întrucât reprezintă acelaş punct de vedere: al sprijinirei parazitismului jidănesc. Căci, încă nimeni nu a putut să justifice: *monstruozitatea* şi *crima*.

Dar iată, în această privinţă, *adevărul*, pe scurt.

*

Cuzismul—ca sistem de gândire şi acţiune — stă şi cade împreună cu tezele sale.

Aceste teze, se bazează pe fapte, şi pe legile naturale, cari stăpânesc societatea umană—şi cari apar ca *idei*—constituind sinteza „Cuzismului".

Ideile sunt adevăruri, realităţi—când sunt reflexe ale faptelor, şi expresii ale legilor naturale—puteri.

Acesta este—să o înţeleagă jidanii şi jidăniţii — *misterul „Cuzismului"*:

Faptele, apărând ca *idei*—împreunate într'un sistem de doctrină — *realităţi, adevăruri, puteri*, cari pun în mişcare naţia, pentru că ea însăşi le vede, şi le înţelege: *din suferinţele proprii.*

Prin urmare, jidanii paraziţi, şi jidăniţii, co-paraziţi, dacă voesc să distrugă „Cuzismul"—toxin, barbarie, şcoală de neomenie, propagandă de ură, sau cum îi mai zic—nu au decât o singură cale:

Să răstoarne cele zece teze ale „Cuzismului": dovedind că ele sunt erori, şi că faptele şi legile lor nu există.

Căci dacă sunt *adevăruri*—reflexe ale faptelor, realităţi, apărând ca *idei*, şi prin urmare, puteri—oricât ar fi de „abklingende und vergängliche Erscheinung", fiinţa lui Cuza:

Cuzismul rămâne.

Că doar este numai o banalitate să zicem, că oamenii mor—dar *ideile sunt nemuritoare.*

Iată dar *formula distrugerei „Cuzismului“*, pe care li-o ofer, paraziților și co-paraziților, în mod generos, văzându-i în ce hal se găsesc: *să distrugă ideile!* Dar fac și mai mult: li ofer și *metoda.*

Ca să nu se încurce în considerații savante—sau să creadă că ne încurcă pe noi — și, nu mai puțin, ca să-și urmeze deprinderea, *more judaico*:

Să înceapă cu răsturnarea tezei din urmă: demonstrând — dar în așa fel încât să fie crezuți de români—că jidanii sunt o fericire, și un mare noroc, pentru națiа românească.

Altfel, dacă ar fi să nu-i creadă românii— cel puțin atât, cât mă cred românii pe mine, când *dovedesc*, că jidanii sunt o nenorocire, și cea mai maro primejdie pentru existența noastră ca neam—ar „demonstra“ pe pereți, și nu ar avea nici un folos.

Cu alte cuvinte:

Până când nu se vor răsturna una câte una—începând obligatoriu, cu cea din urmă, ca să nu pierdem vremea degeaba—toate *tezele „Cuzismului“ teoretic:* nu va înceta, și nu trebue să înceteze, nici *acțiunea „Cuzismului“ practic.*

Sinteza „Cuzismului“, așa precum apare în cele zece teze, are dar o îndoită, deopotrivă de însemnată, menire:

Teoretică: să înlesnească analiza amănunțită, a fiecărei teze, spre a dovedi că sinteza lor, reprezintă în adevăr, un sistem științific, așa precum apare,

la prima vedere, din legile şi faptele evidente, cari se bazează, şi din logica ei.

Practică : să servească imediat, tuturor românilor şi în deosebi tinerimei, ca o călăuză sigură, care determine acţiunea lor conştientă, de apărare, a naţiei româneşti—primejduită în existenţa şi cultura lor jidanilor paraziţi, ca şi „savanţilor români" dăniţi, să li ofere mijlocul, singur posibil, de a truge „Cuzismul" : dovedind că este un neadevăr, să zică : poftim !

Hic Rhodus—hic salta !

In ce mă priveşte, convins tot mai mult de *adevărul nestrămutat*, al sistemului meu de gândire şi acţiune, naţionalist şi creştin, cuprins în aceste zeteze, cari formează *sinteza „Cuzismului"*, şi amintindu-mi declaraţia, lui Vasile Conta, din Adunarea Constituantă de la 1879—*„noi dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom peri ca naţiune"* afirm, rezumând :

„Cuzismul", este viaţa naţiei româneşti.

Pentru că este : *„luptă înpotriva elementului jidovesc"*, prin acţiune imediată—hotărâtă, constantă, medică, după un program, lămurit şi precis—ca expres a unei doctrine, bazată pe legi naturale şi fapte, cărei *adevăr*, stă mai presus de orice atingere.

Analiza—care urmează—va confirma, definitiv, această concluzie : a *sintezei „Cuzismului"*.

Până atunci :

Suntem şi rămânem „Cuzişti" !

A. C. Cuza

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII - IAŞI -

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Prețul 10 lei

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Legătoria Bibliotecii Universităţii Iaşi

30 JUN. 1936

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY